

over Befolkningen, end det er sket ved denne Lejlighed. Jeg skal tillade mig at fremdrage nogle af de Affærer, som fandt Sted. Eksempler, valgte ret i Flæng. Jeg har ikke villet tage for mange, fordi jeg saa let vilde spille Tingets Tid, og en stor Del af ærede Medlemmer kender jo ogsaa disse Begivenheder fra Bladenes Referater. Ganske vist tror jeg, de allerfleste kun kende Begivenhederne fra Højrebladens Referater og derfor kun i forvrænget Form; der kunde derfor være god Grund for mig til at dvæle udførligt derved, men det skal jeg ikke gøre, medmindre der maatte blive givet mig særlig Anledning dertil.

Jeg skal først nævne Affæren fra Ørstedsvvej, hvor Politiet, egentlig ganske uden Grund, trak Stavene og masede ind paa Befolkningen, som intet ulovligt foretog sig, men blot gik paa Gaden og saa paa de Sporvogne, der kørte forbi. Nu hævdes det ganske vist, at Politiet ikke har slaaet med Kniplerne. Det skal jeg senere komme tilbage til. Jeg skal blot her nævne, at det er in confesso, at Politiet har haft Stavene fremme. Om nu nogen tror, at Politiet, naar det trækker Stavene, undlader at bruge dem, ved jeg ikke. Ja, nogle tro det maaske; den højtærede Justitsminister nikker; han tror det altsaa. Jeg tror det nu ikke. Naar Politiet først faar Stavene frem, falde de nok, hvor det ønskes, de skulle falde. Befolkningen foretog sig i Virkeligheden intet. Der forefaldt ingen Uroligheder, ingen Optøjer, i ethvert Fald ikke noget, der berettigede Politiet til at trække Stavene. Men nu maatte Befolkningen ikke være der, og Politiet trak, som sagt, Stavene, masede ind paa Folk og drev dem til Side med Knippelslag. Efter min Formening var det ganske uforsvarligt. Jeg tror, der foreligger Myndighedsmisbrug, og det er Grunden til, at jeg fremdrager det her.

Jeg skal dernæst nævne Affæren ved Ladegaardsaaen, hvor fredelige Folk ligeledes blev alvorligt forulempede af Politiet. Der havde været afholdt et Møde i Jagtvejens Forsamlingsbygning, og derfra drog en Procession ned til Frederiksberg Grænse. Processionen vilde ikke længere. Det blev udtrykkelig betonet, at den ikke skulde gaa længere, fordi der var nedlagt Forbud mod at iværksætte saadanne Processioner paa Frederiksberg Grund. Men selvfølgelig havde en stor Del frederiksbergske Borgere deltaget i dette Møde, og de skulde hjem og skulde over en Bro før at komme hjem; men det hindrede Politiet.

Naar nu Politiet havde været fornuftigt, havde de i Forvejen stillet sig op og sagt, at ingen maatte passere denne Bro. Men de lagde sig simpelthen i Baghold. 50 Betjente blev lagte i Skjul, og først da Befolkningen kom, spærrede de hele Færd-selen, saaledes at ingen kunde komme forbi. Selvfølgelig maatte det give Anledning til, at der skete Ulykker; thi de bageste i Troppen vidste ikke noget om, at der var spærret. Det kunde de ikke se, og de trængte saa paa. Der var efter min Mening ikke den fjerneste Grund for Politiet til at standse Mængden der og saaledes afspærre en alfar Vej, hvorad Folk skulde passere for at komme til deres Bopæl. Imidlertid stand-sede Politiet Mængden, og da man bag fra trængte paa, trak Politiet Stavene og begyndte at slaa løs ganske i Blinde, slog løs paa hvem som helst, de kunde komme i Nærheden af. Et vildt Haandgemæng opstod. Politiet puffede og stødte til Folk; Folk faldt omkuld, Kvinder styrtede om, og Politiet kastede sig over dem og slog dem. De puffede Folk ud i Ladegaards-aaen, saa det var ikke Politiets Skyld, at der ikke skete alvorlige Ulykker. Politiet blev selvfølgelig Sejrherre; det lykkedes det at holde Valpladsen. Men jeg vover at sige, at hvis Politiet havde haft den Hensigt, at der skulde finde Uroligheder Sted, kunde det ikke have baaret sig bedre ad, end det gjorde. Øjenvidner, som jeg har talt med, skildre det hele som et yderst raat og brutalt Optrin.

Det mest skandaløse af det, der fandt Sted af den Art, fandt dog Sted paa Nørrebros Runddel om Aftenen den 21. September. Der havde været et Møde i Jagtvejens Forsamlingsbygning om Sporvejsstrejken. Men det er fuldkommen lovligt, at holde saadanne Møder — det maa vi holde paa —, hvor Folk komme sammen for at drøfte Anliggender, som beskæftige dem, og kun benytte deres grund-lovmæssige Ret. Der havde været et saadant Møde med uhyre Tilstrømning, saa der var mange flere, end Salen kunde rumme. Der blev arrangeret et Møde i Gaarden; men der var saa mange Mennesker, at heller ikke den kunde rumme dem alle, og derfor blev en stor Mængde staa-ende udenfor paa Gaden og ventede paa, at der muligvis kunde komme en Taler ud og tale til dem. Det er noget, der er sket tidligere, naar der er kommet saa mange Mennesker, at de ikke kunde komme til at høre Talerne; saa er der arrangeret flere Møder, saa Talerne